

BRNO CONTEMPORARY ORCHESTRA

Účinkující / Performers

Brno Contemporary Orchestra
Pavel Šnajdr – dirigent / conductor
Miroslav Beinhauer – klavír / piano
Doubravka Součková – soprán / soprano

11. 11. 2022 19 h divadlo Reduta, Mozartův sál /
7 p.m. Reduta Theatre, Mozart Hall

Program

Edison Denisov

Le soleil des Incas / Slunce Inků, op. 20
pro soprán a komorní orchestr

1. Preludium
2. Truchlivý Bůh
3. Interludium
4. Rudý večer
5. Kletba
6. Píseň o prstu

Leoš Janáček

Capriccio

pro klavír levou rukou, flétnu (pikolu), dvě trubky,
tři trombóny a tenorovou tubu, JW VII/12

Přestávka

Sofia Asgatovna Gubajdulina

Concordanza

Igor Stravinskij

Koncert pro klavír a dechové nástroje

Programme

Edison Denisov

Sun of the Incas, op. 20
for Soprano and Ensemble

1. Prelude
2. Mournful God
3. Interlude
4. The Red Evening
5. Curse
6. The Song About a Finger

Leoš Janáček

Capriccio

for Piano Left-Hand, Flute (piccolo), Two Trumpets,
Three Trombones and Tenor Tuba, JW VII/12

Intermission

Sofia Asgatovna Gubaidulina

Concordanza

Igor Stravinsky

Concerto for Piano and Brass Instruments

Když se připravoval tento koncert, byla stěžejním pojítkem všech představených skladeb hudba. Krásná, neotřelá, objevná a nabízející. To jistě zůstalo, ale... Nikdo si nepřipouštěl, jakých nečekaných konotací se dočkáme spojením odkazu Leoše Janáčka a ruské hudby. Panslavismus, ruská duše, přátelství, mír, to všechno šlo vnívat a najednou to, co jsme chtěli představit jako svobodu kompoziční a tvůrčí, získává i zcela jiné, politické, sociokulturní a přímo nás se dotýkající souvislosti. Slovo válka, které jsme tak toužebně chtěli znát jenom z učebnic dějepisu, se stalo realitou a válečnými uprchlíky jsou zničehonic naši bývalí spoluobčané. Najednou jsme chtěli nechtě angažovaní. V roce 1922 obdržel Nobelovu cenu za mír, udělovanou 10. prosince, v den výročí úmrtí švédského vynálezce dynamitu Alfréda Nobela, sportovec, polárník, zoolog a vysoký komisař Společnosti národů pro uprchlíky Fridjof Nansen, po němž byl pojmenován první uprchlický pas. Držitelé Nansenových průkazů měli právo pobývat ve státě, do kterého uprchli, ale i vycestovat a do státu se opětovně vracet, pas je chránil před nuceným vrácením do vlasti, kde jim hrozilo nebezpečí. Díky němu mohl Igor Stravinskij, ale i tisíce dalších uprchlíků po první světové válce pobývat v evropských státech s privilegii skoro řádných občanů. Nechtě je tedy koncert připomínkou solidarity a apelem k pacifismu, neboť každá válka je jenom zárodkem války další a to rozhodně nechceme. A jak se to tedy má s dnešním koncertem? Gabriela Mistral, chilská básnířka, bojovala za emancipaci žen a Latinské Ameriky. Stala se první jihoamerickou držitelkou Nobelovy ceny a její texty zhudebnil Edison Denisov, zřejmě nejznámější skladatel po Šostakovičovi. Byl troufalý a kosmopolitní, a tak jej v sedmdesátých letech zařadili mezi tvůrce, kteří nesplňují ten správný obraz sovětského skladatele. Poslední léta svého života strávil v Paříži a své jméno si zvykl psát latinkou. Leoš Janáček napsal své *Capriccio* pro válečného invalidu, ale nebyla to pouhá trafika či benefice sloužící inkluzi, ačkoliv dnes by tak mohla být vykládána. Igor Stravinskij se nikdy nevrátil do své rodné země, po které v tolika dílech toužil, i jeho hrob je nakonec v dalekých Benátkách. *Koncert pro klavír a dechové nástroje* snad může evokovat odpoutání od nebezpečného usurpátorství velkého

Ruska a příklon k evropským hodnotám individuálního chápání tradice. „Binárně opoziční“ kompozici *Concordanza* od Sofie Gubajduliny si v roce 1970 objednal Marek Kopelent pro soubor *Musica viva Pragensis*. Československo se tehdy nacházelo na začátku nehezské éry normalizace a se Sovětským svazem na věčné časy opětovně nabývalo obludných konotací. Soubor *Musica viva Pragensis* zanikl, jeho členové buď emigrovali, nebo přešli do ilegality a ze Sofie Gubajduliny se stala *persona non grata*. Snad můžeme být dnes v České i Slovenské republice optimističtější, a otázka *Quo vadis?* nemusí nést tak hysterické konotace, jak jsou všudypřítomně hlásané mediální i politickou honorací... Ale zpátky k hudbě.

Slunce Inků pro soprán a komorní orchestr na slova básně *Tropicke slunce* od Gabriely Mistral (1889–1957) je šestidílná kantáta, která stojí na počátku veleúspěšné mezinárodní kariéry sovětského skladatele Edisona Vasiljeviče Denisova (1929–1996). Rok po premiéře v tehdejšímu Leningradu v roce 1964 pod taktovkou Gennadije Rožděstvenského byla provedena v Darmstadtu i v Paříži pod taktovkou Bruna Maderny. Jednalo se o první provedení skladatelova díla na Západě. Denisov komponoval v předem daných sériích, jež však nepojímal striktně, a tak se v díle přirozeně střetává svět přísné racionality s obsahově a emočně vypjatým humanistickým poselstvím vyjadřujícím nutnost návratu lidstva k přírodě a jejím mýtům, které nás mohou ochránit před hrozící zkázou v době gradující studené války, ale i počínající války ve Vietnamu. Ne náhodou si pro jednu z prvních seriálních kompozic v Sovětském svazu Denisov vybral báseň *Tropicke slunce* ze sbírky *Pustina* z roku 1938, díky níž se její autorka Gabriela Mistral stala v roce 1945 vůbec první latinoamerickou držitelkou Nobelovy ceny za literaturu.

Na počátku vzniku skladby *Capriccio pro klavír levou rukou, flétnu (pikolu), dvě trubky, tři trombóny a tenorovou tubu* byla žádost klavíristy, válečného invalidy Otakara Hollmanna o klavírní skladbu. Leoš Janáček zprvu na výzvu zkomponovat skladbu pro jednorukého hráče zareagoval po janáčkovsku ostře a nevybíravě: „Dětské – co chcete hrát jednou rukou? Těžko tančit tomu, co má jen jednu nohu.“ Když však klavíristu slyšel hrát, pravil, že o tom ještě bude

přemýšlet. Ačkoliv Hollmann v úspěch příliš nevěřil, v Janáčkoví zrála vpravdě geniální skladba. Na podzim roku 1926 dokončil své *Capriccio pro klavír levou rukou a dechové nástroje* a sdělil Hollmannovi v dopise z 11. 11. 1926: „Napsal jsem Capriccio. Víte, jen pro jednu ruku psát, to byla schválnost až dětinská. Bylo třeba důvodů jiných a příčin věcných a vnitřních. Když se všechny dostavily a střetly – pak povstalo dílo.“ A tak vzniklo jedno z nejpozoruhodnějších komorních děl 20. století. *Capriccio* mělo premiéru v Hollmannově podání 2. 3. 1928 ve Smetanově síni Obecního domu v Praze.

Koncert pro klavír a dechové nástroje Igora Stravinského (1882–1971) patří k zásadním klavírním kompozicím 20. století. V roce 1920 se Stravinskij přestěhoval ze Švýcarska do Paříže, která byla naplněna myšlenkami neoklasického hnutí brojícího proti emoční rozpolcenosti a programovosti romantismu. Stravinskij byl v Paříži vzdálen od ruské lidové písně, která iniciovala jeho první tvůrčí období, a promýšlel novou koncepci své tvorby. V *Oktetu pro dechové nástroje* z roku 1921, a nejmýrazněji pak právě v *Koncertu pro klavír a dechové nástroje*, dokončeném v roce 1924, se vrací ke klasickému hudebnímu materiálu z dob Händela a Bacha. Ten však přetavuje do vlastního a svébytného jazyka postaveného na mistrné architektuře čisté znějící struktury, jakoby vytesané z jednoho kusu materiálu bez zbytečných příkras a pozlátek. Skladba zazněla v premiéře v Paříži v roce 1924 s autorem u klavíru. V roce 1950 Stravinskij částečně zrevidoval instrumentaci díla.

Sofia Asgatovna Gubajdulina (* 1931), skladatelka rusko-tatarského původu, se narodila 24. října 1931 v Čistopoli. Prvního hudebního vzdělání se jí dostalo v Kazani, kde strávila dětství, studium kompozice pak absolvovala na Moskevské konzervatoři u N. Pejka, J. Šaporina a V. Šebalina. Na její tvorbu však mnohem více než akademické prostředí mělo vliv samostudium partitur a nahrávek Nové hudby, kontakty se západoevropskými hudebníky, s moskevskými samizdatovými kruhy (kam ji uvedl její druhý muž, Nikolaj Bokov) a obdobně „neoficiální“ smýšlejšími umělci

z bývalého socialistického bloku. Svou hudbou na sebe Gubajdulina brzy upozornila spřízněné skladatelské kruhy, na pódiu ale její skladby kvůli tehdejší represivní sovětské kulturní politice zněly jen výjimečně. Zlomovým okamžikem se stal koncert, který v roce 1982 ve Velkém sále Moskevské konzervatoře uspořádal dirigent Gennadij Rožděstvenskij a na kterém byl s velkým úspěchem proveden Gubajdulinin houslový koncert *Offertorium*. Později se Sofia Gubajdulina dočkala i mezinárodního renomé, k němuž jí napomohli slavní interpreti, neúnavně propagující její tvorbu (Rožděstvenskij, Rostropovič, Kremer ad.), a také emigrace do Německa v roce 1992. Usadila se ve vesničce nedaleko Hamburku, kde žije dosud. *Concordanza* je jedním z jejích prvních děl vytvořených na bázi „binárních opozic“, jimiž jsou zde soulad (*concordanza*) a nesoulad (*discordanza*).

Viktor Pantůček

During the preparation of this concert, music was the main link between all the pieces presented. Beautiful, fresh, revelatory and offering. This certainly remained, but... No one had imagined the unexpected connotations that would result from combining the legacy of Leoš Janáček and Russian music. Panslavism, the Russian soul, friendship, peace, all of this has gone to waste, and suddenly what we wanted to present as freedom of composition and creativity also took on a completely different, political, social and cultural context that directly affected us all. The word war, which we so longed to know only from history books, has become a reality and suddenly our former fellow citizens are war refugees. Suddenly, we're involved, whether we want or not. In 1922, the Nobel Peace Prize, awarded on 10 December, the anniversary of the death of Swedish dynamite inventor Alfred Nobel, was awarded to sportsman, polar explorer, zoologist and League of Nations High Commissioner for Refugees Fridtjof Nansen, after whom the first refugee passport was named. Holders of Nansen passports had the right to reside in the state they fled to, but also to travel and return to the state, the passport protecting them from being forced to return to their homeland where they were in danger. Thanks to him, Igor Stravinsky, as well as thousands of other refugees after the First World War, could stay in European countries with nearly all the privileges of ordinary citizens. So let the concert be a reminder of solidarity and an appeal to pacifism, because every war is just the beginning of another war, and that is certainly not what we want. And what about tonight's concert? Gabriela Mistral, a Chilean poet, fought for the emancipation of women and Latin America. She became the first South American to win the Nobel Prize and her lyrics were set to music by Edison Denisov, probably the most famous composer after Shostakovich. He was daring and cosmopolitan, and so in the 1970s he was classified as not fitting the image of a Soviet composer. He spent the last years of his life in Paris and got used to writing his name in the Latin script. Leoš Janáček wrote his *Capriccio* for a war invalid, but it was not merely a sign of favouritism or inclusion, although today it could

be interpreted as such. Igor Stravinsky never returned to his native land, for which he longed in so many works, and his grave is in distant Venice. *Concerto for piano and wind instruments* may perhaps evoke a detachment from the dangerous usurpation of Great Russia and an inclination towards European values of an individual understanding of tradition. The "binary opposition" composition *Concordanza* by Sofia Gubaidulina was commissioned by Marek Kopelent for the ensemble Musica Viva Pragensis in 1970. Czechoslovakia was then at the beginning of an ugly era of normalization and the Soviet Union was once again taking on monstrous connotations. Musica Viva Pragensis ceased to exist, its members either emigrated or went underground, and Sofia Gubaidulina became persona non grata. Perhaps we can be more optimistic today in the Czech and Slovak Republics, and the question Quo vadis? need not carry such hysterical connotations as are ubiquitously proclaimed by media and political royalty. But back to the music.

The Sun of the Incas for soprano and chamber orchestra on the words of the poem *Tropical Sun* by Gabriela Mistral (1889–1957) is a six-part cantata, which marks the beginning of the highly successful international career of the Soviet composer Edison Vasilyevich Denisov (1929–1996). A year after its premiere in the then Leningrad in 1964 under the baton of Gennady Rozhdestvensky, it was performed in Darmstadt and in Paris under the baton of Bruno Maderna. This was the first performance of the composer's work in the West. Denisov composed in predetermined series which, however, were not strictly defined and so the work naturally juxtaposes a world of strict rationality with a humanistic message, intense in terms of content and emotion, expressing the necessity of humanity's return to nature and its myths, which can protect us from the impending destruction at the time of the escalating Cold War, as well as the incipient war in Vietnam. It is no coincidence that for one of the first serial compositions in the Soviet Union Denisov chose the poem *Tropical Sun* from the collection *Waste Land* from 1938, which made its author Gabriela Mistral the first Latin American winner of the Nobel Prize for Literature in 1945.

At the beginning of the composition of *Capriccio for Piano Left Hand, Flute/Piccolo, Two Trumpets, Three Trombones and Tenor Tuba* was a request from the pianist, war invalid Otakar Hollmann for a piano composition. At first, Leoš Janáček reacted sharply and rudely to the challenge to compose a piece for a one-handed player: "Childish – what do you want to play with one hand? It is hard for one who has only one leg to dance." But when he heard the pianist play, he said he would think about it. Although Hollmann did not have much faith in success, a truly brilliant composition was maturing in Janáček. In the autumn of 1926 he finished his *Capriccio for Piano Left Hand and Wind Instruments* and told Hollmann in a letter of 11 November 1926: "I have written Capriccio. You know, to write for just one hand, that was childishly spiteful. There had to be other reasons and causes of a material and internal nature. When they all arrived and clashed – then the work was born." And so one of the most remarkable chamber works of the 20th century was created. *Capriccio* was premiered in Hollmann's performance on 2 March 1928 in the Smetana Hall of the Municipal House in Prague.

Concerto for Piano and Wind Instruments by Igor Stravinsky (1882–1971) is one of the fundamental piano compositions of the 20th century. In 1920, Stravinsky moved from Switzerland to Paris, which was filled with the ideas of the neoclassical movement that opposed the emotional ambivalence and programmaticism of Romanticism. In Paris, Stravinsky was distanced from the Russian folk song that had initiated his first creative period, and was thinking through a new conception of his work. In the *Octet for Wind Instruments* from 1921, and most significantly in the *Concerto for Piano and Wind Instruments*, completed in 1924, he returns to classical material from the time of Händel and Bach. However, he translates it into his own unique language based on a masterful architecture of a pure sounding structure, as if carved out of a single piece of material without any unnecessary extras and tinsel. The piece was premiered in Paris in 1924 with the composer at the piano. In 1950 Stravinsky partially revised the instrumentation of the work.

Sofia Asgatovna Gubaidulina (* 1931), composer of Russian-Tatar origin, was born on 24 October 1931 in Chistopol. She received her first musical education in Kazan, where she spent her childhood, and then studied composition at the Moscow Conservatory with N. Pejko, J. Shaporin and V. Shebalin. However, much more than the academic environment, her work was influenced by her self-study of New Music scores and recordings, contacts with Western European musicians, Moscow samizdat circles (where she was introduced by her second husband, Nikolai Bokov) and other similarly inclined "unofficial" artists from the former socialist bloc. Gubaidulina's music soon drew the attention of like-minded composers, but her compositions were rarely heard on stage due to the repressive Soviet cultural policy of the time. A turning point was the concert given by conductor Gennady Rozhdestvensky in 1982 in the Great Hall of the Moscow Conservatory, where Gubaidulina's violin concerto *Offertorium* was performed with great success. Later, Sofia Gubaidulina gained an international reputation, helped by famous performers who tirelessly promoted her work (Rozhdestvensky, Rostropovich, Kremer, etc.) and by her emigration to Germany in 1992. She settled in a village near Hamburg, where she still lives today. *Concordanza* is one of her first works created on the basis of "binary oppositions", which here are concordance (concordanza) and discordance (discordanza).

Viktor Pantůček

Brno Contemporary Orchestra

Soubor BCO – Brno Contemporary Orchestra byl založen v roce 2011 s cílem hrát současnou světovou hudbu v Česku a českou hudbu po celém světě (s přesahy k hudbě 20. století). Touto hudbou chce oslovit posluchače a ukázat jim, že může být součástí každodenního života. Soubor od svého založení pravidelně koncertuje a každý rok nabízí abonentní dramaturgickou řadu, která pracuje s dramaturgií jednotlivých koncertů jako s kompaktními celky (často ve spojení s ostatními druhy umění – film, výtvarná umění, architektura, tanec...). Výběr a seřazení jednotlivých titulů v rámci jednoho koncertu pak dává vzniknout další kompozici nabízející nové vrstvy a významy. Vedle toho soubor nabízí ve spolupráci s Muzeem města Brna řadu koncertů ve vile Tugendhat. Původcem těchto sofistikovaných dramaturgií je muzikolog Viktor Pantůček. Kromě své hlavní koncertní činnosti soubor vystoupil na řadě prestižních domácích i zahraničních festivalů, jako jsou Fórum Hradec Králové, Moravský podzim, Velikonoční festival duchovní hudby, Forfest, Festival polské hudby v Krakově, Modern Music Days Malta aj.

Soubor spolupracuje také s osobnostmi, jako jsou sólisté Milan Pařía, Daniel Wiesner, Nikol Bóková, Irena Troupová, Vilém Veverka, Pavel Zlámal a další. Zakladatelem, dirigentem a uměleckým vedoucím je Pavel Šnajdr. V roce 2020 odehrál BCO svůj historicky první koncert Pražského jara, který byl živě streamovaný z Brna, z foyer Janáčkova divadla.

The BCO – Brno Contemporary Orchestra – was established in 2011 with the aim to play contemporary world music in the Czech Republic and Czech music all over the world (with overlaps to 20th century music). It wishes to speak to the audience through music and show them that it can be a part of everyday life. Since its foundation, the ensemble gives regular concerts and every year it offers a dramaturgy line for subscribers, working with the dramaturgy of individual concerts as with compact wholes (often in combination with other types of art – film, fine arts, architecture, dance...), whose selection and sequencing creates other compositions offering other layers

and meanings. Moreover, in cooperation with the Museum of Brno, it offers a number of concerts at Villa Tugendhat. Viktor Pantůček is the creator of these sophisticated dramaturgies. Apart from its main concert activities, the ensemble has performed at a number of prestigious national and international festivals, such as: Hradec Králové Music Forum, Moravian Autumn, Easter Festival of Sacred Music, Forfest, Krakow Festival of Polish Music, Modern Music Days Malta and others.

The ensemble also works with personalities, such as the soloists Milan Pal'a, Daniel Wiesner, Nikol Bóková, Irena Troupová, Vilém Veverka, Pavel Zlámal and others. Pavel Šnajdr is the founder, conductor and artistic director. In 2020, BCO played the first historical concert of the Prague Spring that took place in Brno, streamed live from the Janáček Theatre Foyer.

Pavel Šnajdr

Dirigent

Pavel Šnajdr absolvoval obory skladba a dirigování na JAMU pod vedením A. Piňose (skladba) a E. Skotáka (dirigování). Jako člen skladatelského sdružení Bezmocná hrstka byl dvakrát oceněn ve skladatelské soutěži Generace. S brněnským souborem Ars Incognita premiéroval na čtyři desítky skladeb soudobých autorů; některé z nich vyšly na CD. V roce 2001 s tímto souborem vystoupil na Pražském jaru a v roce 2005 na festivalu Pražské premiéry. Spolupracoval s předními českými symfonickými orchestry a divadelními scénami (mj. s filharmonii brněnskou, královéhradeckou, teplickou a PKF, SOČR, Národním divadlem Praha, Státní operou Praha, Divadlem J. K. Tyla v Plzni či Moravským divadlem Olomouc). V letech 2004–2007 byl angažován v Národním divadle Brno, s nímž se zúčastnil japonského turné; v současné době v něm opět působí jako dirigent Janáčkovy opery NdB. Kromě klasického repertoáru má v těchto kamenných institucích na kontě i několik světových a českých premiér baletů i oper (Matějíř, Malásek, Maskats, Nejtěk...). Soustavně se věnuje soudobé hudbě a se souborem BCO, který v roce 2011 založil, uvedl několik desítek titulů ze současné české i světové tvorby, z nichž bylo pořízeno mnoho live i studiových nahrávek Českým rozhlasem.

Conductor

Pavel Šnajdr graduated in Composition and Conducting at JAMU under the direction of A. Piňos (Composition) and E. Skoták (Conducting). As a member of the composer's association *Bezmocná hrstka* ("The Defenceless Bunch") he has been awarded two prizes in the Generace composers' competition. With the Brno-based ensemble *Ars Incognita*, he has premiered about forty pieces of contemporary authors; some of them came out on a CD. In 2001, he performed with the ensemble at the Prague Spring and in 2005 at the Prague Premieres festival. He has worked with leading Czech symphonic orchestras and theatres (including the philharmonic orchestras of Brno, Hradec Králové, Teplice and PKF, SOČR, Prague National Theatre, Prague State Opera, J. K. Tyl Theatre in Pilsen, the Moravian Theatre in Olomouc). In 2004–2007, he was engaged at the National Theatre Brno, with which he participated in a Japanese tour; currently he is active here again, as the conductor of the Janáček Opera of the National Theatre Brno. Apart from classical repertoire, he has performed in several world and Czech premieres of ballets and operas in these theatres (Matějů, Malásek, Maskats, Nejtek...). He is continuously engaged in contemporary music and with the BCO ensemble, which he founded in 2011, he has mounted dozens of contemporary Czech and international titles, with many live and studio recordings made by the Czech Radio.

Miroslav Beinhauer

Klavír

Miroslav Beinhauer (* 1993) se jakožto klavírista a hráč na šestinotónové harmonium zaměřuje na soudobou hudbu a hudbu 20. století. Spolupracoval se skladateli jako jsou Klaus Lang, Bernhard Lang, Georg Friedrich Haas, Marc Sabat nebo Petr Bakla, zúčastnil se festivalů jako např. musikprotokoll, Struny podzimu, Ostravské dny, Moravský podzim, Janáček Brno, Hudební fórum Hradec Králové, MusicOlomouc nebo Gentse Feesten a vystoupil s orchestry a ansámblly včetně Janáčkovy Filharmonie Ostrava, Filharmonie Hradec Králové, Kubínového kvarteta, Ensemble for New Music Tallinn, Brno Contemporary orchestra nebo String Noise. Mezi jeho významná provedení patří *Klavírní koncert č. 2* Magnuse Lindberga (dirigent Heiko Mathias Förster) nebo *Klavírní koncert* Esy-Pekky Salonena (dirigent Marko Ivanović). Beinhauer je také vyhledávaným komorním hráčem, je např. členem Ostravské Bandy (spolupráce s dirigenty jako Bruno Ferrandis, Johannes Kalitzke, Petr Kotík nebo Owen Underhill). V poslední době se podílel na několika studiových nahrávkách včetně dvou sólových CD se skladbami Petra Bakly a Milana Knížáka. Pravidelně také natáčí pro Český rozhlas.

Miroslav Beinhauer je jediným interpretem na světě, který ovládá hru na unikátní šestinotónové harmonium Aloise Háby. Jeho zájem o tento nástroj začal v roce 2018 premiérou Hábovy šestinotónové opery *Přijď království Tvé* a pokračoval premiérovým nastudováním a nahráním jediného sólového opusu pro tento nástroj – *Šest skladeb pro šestinotónové harmonium op. 37*. Od té doby vzniká nový repertoár pro šestinotónové harmonium – v roce 2021 bylo v premiérách uvedeno devět nových skladeb od soudobých skladatelů (Klaus Lang, Marc Sabat, Georg Friedrich Haas, Arash Yazdani aj).

Sezóna 2021/22 zahrnuje množství projektů a koncertů včetně premiér skladeb od Terry Rileyho, Petra Bakly, Milana Knížáka, provedení klavírního koncertu Bernharda Langa *Monadologie XXXIV „Loops for Ludvik“* s PKF, provedení *Klavírního koncertu* Santy Ratniece nebo nahrávání kompletního klavírního díla Aloise Háby.

Miroslav Beinhauer studoval na Janáčkově akademii múzických umění v Brně u Heleny Weiser, na Universität für Musik und darstellende Kunst ve Vídni, kde byl jeho profesorem Jan Jiracek von Arnim a na Royal Conservatory v Gentu u Daana Vandewalleho.

Piano

Miroslav Beinhauer (*1993) as a pianist and player of the six-note harmonium focuses on contemporary and 20th century music. He has collaborated with composers such as Klaus Lang, Bernhard Lang, Georg Friedrich Haas, Marc Sabat and Petr Bakla, and has participated in festivals such as Musikprotokoll, Strings of Autumn, Ostrava Days, Moravian Autumn, Janáček Brno, Musical Forum Hradec Králové, MusicOlomouc or Gentse Feesten and has performed with orchestras and ensembles including the Janáček Philharmonic Ostrava, Hradec Králové Philharmonic, Kubín Quartet, Ensemble for New Music Tallinn, Brno Contemporary Orchestra and String Noise. His notable performances include the *Piano Concerto No. 2* by Magnus Lindberg (conductor Heiko Mathias Förster) or *Piano Concerto* by Esa-Pekka Salonen (conductor Marko Ivanović). Beinhauer is also a sought-after chamber musician, for example a member of Ostravská Banda (collaborating with conductors such as Bruno Ferrandis, Johannes Kalitzke, Petr Kotík and Owen Underhill). Recently he has participated in several studio recordings including two solo CDs with compositions by Petr Bakla and Milan Knížák. He also regularly records for Czech Radio.

Miroslav Beinhauer is the only performer in the world who knows how to play Alois Hába's unique six-tone harmonium. His interest in this instrument began in 2018 with the premiere of Hába's six-note opera *Thy Kingdom Come* and continued with the premiere performance and recording of his only solo opus for this instrument – *Six Pieces for Six-Tone Harmonium Op. 37*. Since then, new repertoire for six-note harmonium has been created – in 2021, nine new works by contemporary composers (Klaus Lang, Marc Sabat, Georg Friedrich Haas, Arash Yazdani, etc.) were premiered.

The 2021/22 season includes a number of projects and concerts, including premieres of works by Terry Riley, Petr Bakla, Milan Knížák, a performance of Bernhard Lang's piano concerto *Monadology XXXIV "Loops for Ludvik"* with PKF, a performance of *Piano Concerto* by Santa Ratniece or a recording of the complete piano work by Alois Hába.

Miroslav Beinhauer studied at the Janáček Academy of Music and Performing Arts in Brno with Helena Weiser, at the Universität für Musik und darstellende Kunst in Vienna, where his professor was Jan Jiracek von Arnim, and at the Royal Conservatory in Ghent with Daan Vandewalle.

Doubravka Součková

Soprán

Doubravka Součková je absolventkou brněnské konzervatoře a Janáčkovy akademie múzických umění, kde se vzdělávala pod vedením sopranistky Heleny Kaupové. V Národním divadle Praha debutovala jako Oscar ve Verdiho *Maškarním plese*, dále zde ztvárnila např. První žínku v Dvořákově *Rusalce*, Královnu noci v *Kouzelné flétně*, Zerlinu v Mozartově *Donu Giovannim*, Frasquita v Bizetově *Carmen* a Mladou Mařenka ve Smetanově *Prodané nevěstě*. Na scéně Národního divadla Brno vystupuje v Pucciniho opeře *Bohéma* jako Musetta, v Händelově *Alcině* jako Morgana a jako Královna noci v Mozartově *Kouzelné flétně*. V Národním divadle moravskoslezském se představila jako *Juliette* ve stejnojmenné opeře Bohuslava Martinů a Elinor v opeře *Bílý pán* Jaroslava Křičky. V divadle J. K. Tyla v Plzni ztvárnila Iliu v Mozartově *Idomeneovi*, Micaëlu v Bizetově *Carmen* a Ofélii v Thomasově opeře *Hamlet*, za kterou byla nominována na Cenu Thálie. Věnuje se také staré hudbě. Se souborem Musica Florea vystoupila v roli Bärchen v uvedení singspielu *Vesnický trh* Jiřího Antonína Bendy, se souborem Volantes orchestra uvedla oratorium *Il Davide nella Valle di Terebintho* Karla Ditterse von Dittersdorfa.

Soprano

Doubravka Součková is a graduate of the Brno Conservatory and the Janáček Academy of Music and Performing Arts, where she studied under the guidance of soprano Helena Kaupová. At the Prague National Theatre she made her debut as Oscar in Verdi's *Masked Ball*, she also played e.g. the First wood sprite in Dvořák's *Rusalka*, Queen of the Night in *The Magic Flute*, Zerlina in Mozart's *Don Giovanni*, Frasquita in Bizet's *Carmen* and young Mařenka in Smetana's *The Bartered Bride*. On the stage of the National Theatre Brno she appears in Puccini's opera *La Bohème* as Musetta, in Händel's *Alcina* as Morgana and as the Queen of the Night in Mozart's *The Magic Flute*. At the National Moravian-Silesian Theatre she appeared as *Juliette* in Bohuslav Martinů's opera of the same name and as Elinor in Jaroslav Křička's opera *The Lord in White*.

At the J. K. Tyl Theatre in Pilsen she performed Illya in Mozart's *Idomeneo*, Micaëla in Bizet's *Carmen* and Ophelia in Thomas's opera *Hamlet*, for which she was nominated for the Thalia Award. She is also interested in early music. With the ensemble Musica Florea she performed the role of Bärbchen in the performance of the singspiel *The Village Market* by Jiří Antonín Benda, with the Volantes orchestra she performed the oratorio *Il Davide nella Valle di Terebintho* by Karl Ditters von Dittersdorf.

Slunce Inků

Truchlivý Bůh

Dívám se na alej, podzim ji obnažil;
Alej se stářím se stala žlutou, hlubokou.
Chodím se stejným pocitem po pokosené trávě:
Hledám obraz Boží, chci ho pohladit po tváři.
A v tento loudavý večer, který je jako předivo
Ze slz, ve zlaté a červené aleji
Teď vidím podzimního Boha, bez tepla, beze zpěvu
Ve smutku, stesku a sklíčenosti.
A v jeho srdci je jen šumění podzimní aleje,
Šustění padajícího listí jako sténání velkého smutku;
Jeho pohled jako slza nade mnou modrá
A pod tím prázdňným pohledem mi poklesly ruce.
Hledám modlitbu za tohoto nemocného boha
Z prachu země se taková nezrodila:
„O nic tě nežádám, tvé slovo je se mnou,
Ach ano, jsi velký, ale tvoje duše je nemocná“.

Rudý večer

Večerní hodina, která krví, která krví,
Která krví neustále hory barví.
Údolí je již plné
Stínů, ticha
Ale hledí zdola
Jak hoří vrchol nad řekou.
Smutnou, smutnou píseň
Prozpěvuji v tuto hodinu nesměle.
Stejnou smutnou píseň
Prozpěvuji v tuto hodinu nesměle.
Cožpak to z mé krve
Zčervenal vrchol?

Píseň o prstu

Ústřice mi prstík ukousla,
únava ji okamžitě přemohla,
spadla do písku,
a vlna ji strhla.
Vylovil ji v moři velrybář
a přivezl s sebou na Gibraltar.
A rybáři zpívají na Gibraltaru:
„Ve vzdáleném moři, daleko od pobřeží,
dívčí prstík byl nalezen v moři,
kdo ho ztratil, ať ho hledá na trhu.
Dejte mi lod' – potřebuji ten prstík:
na lodi musí být kapitán;
kapitán má oběd a večeři,
mnoho námořníků a buben.
Bubeník půjde do města Marseille:
náměstí, věže a koráby.
Flašinetář tam zpívá píseň o prstu:
„Dívčin prstík našli v moři.“
Běda ti, Marseille,
pokud tady nezasáhneš.
Píseň o prstu zpívají velrybáři,
a na Gibraltaru všichni čekají a čekají...”

Sun of the Incas

Mournful God

I look at the avenue, autumn has laid it bare;
The avenue with age has become yellow, deep.
I walk with the same feeling on the mown grass:
I seek the image of God, I want to stroke his face.
And on this languid evening, which is like a spinning-wheel
Of tears, in a golden and red avenue
Now I see an autumn God, without warmth, without song
In sadness, in sorrow, in longing, in despondency.
And in his heart there is only the rustling of the autumn avenue,
The rustling of falling leaves like the moaning of great sorrow;
His gaze like a tear upon me blue and
My hands drooped beneath that vacant gaze.
I seek prayer for this sick god
Out of the dust of the earth no such was born:
"I ask nothing of thee, thy word is with me,
Oh yes, you are great, but your soul is sick."

Red Evening

The evening hour, which with blood, which with blood,
Which with blood ever dyes the mountains.
The valley is already full
Of shadows, of silence
But looking down from below
As the peak burns above the river.
A sad, sad song
I sing timidly at this hour.
The same sad song
I sing timidly in this hour.
Is it with my blood
The peak has been dyed red?

The Song About a Finger

The oyster has bitten off my finger,
Fatigue overcame her instantly,
She fell into the sand,
and the wave swept her away.
It was caught in the sea by a whaler
and brought it back to Gibraltar.
And the fishermen sing on Gibraltar:
"In a distant sea, far from the shore,
a girl's little finger was found in the sea,
whoever has lost it, let them seek it in the market."
Give me a ship – I need the finger:
there must be a captain on the ship;
the captain has lunch and dinner,
many sailors and a drum.
The drummer will go to the city of Marseille:
The squares, the towers and the vessels.
The flute player is there singing a song about the finger:
"A girl's finger found in the sea."
Woe to you, Marseille,
if you don't intervene here.
The whalers sing the Finger Song,
and in Gibraltar, everyone waits and waits...

